పాములా పెంచుకున్న ద్వేషం

ఏ. యస్. రావ్

గోడగడియారం ఒక్కసారి చప్పుడు చేసింది. ఏకాగ్రతతో టైప్ చేస్తున్న రూప ఉలిక్కిపడింది. అప్రయత్నంగా గడియారం వేపు చూసింది. అయిదున్నర. అందరూ వెళ్ళిపోయినా, అరగంట ఆలస్యమైనా తను టైప్ చేస్తూనే వుంది.

"మిస్ రూపా, ఈ స్టేట్ మెంట్ ఇవాళ పోస్టులో వెళ్ళితీరాలి. కవరింగ్ లెటర్ మీద సంతకం చేసి వుంచాను. స్టేట్ మెంట్ టైప్ చేసి, లెటర్ అటాచ్ చేసి, ఈ కవర్లో పెట్టి అతికించేయి. కుమార్ పోస్టు చేస్తాడు. ఆఫీసు తాళాలూ అతనే మా ఇంటికి పట్టుకొస్తాడు" ప్రొప్రయిటర్ గోపాలరావు ఉత్తరువు ఆమెకి గుర్తొచ్చింది.

ఉద్యోగంలో చేరిన మూణ్నెళ్ళకే తన జీతం వంద రూపాయలు పెంచిన ప్రొప్రయిటర్ మాటని కాదనలేక పోయింది తను. ఆఫీస్ బాయ్ కుమార్ టీ తాగి రాక

డానికి వెళ్ళాడు. మరో పదిహేను నిమిషాలు. తన పని పూర్తవుతుంది....

రూప స్టేట్‌మెంట్ చివరి పేజీ టైప్ చేయడం ప్రారంభించింది. ఎదురుగా, సీనియర్ ఎకౌంటెంట్ టేబుల్ మీదున్న టెలిఫోన్ మోగడం ప్రారంభించింది. రూప లేవలేదు. కాసేపు మోగి అదే ఆగిపోయింది. అర నిమిషం తరువాత మళ్ళా మొండిగా మోగడం ప్రారంభించింది. పని పూర్తయిందేమో కనుక్కోడానికి ప్రొప్రయిటర్ రింగ్ చేస్తూ వుండొచ్చు. రూప అదరా బాదరా లేచి, రిసీవర్ని అందుకుంది.

"డీలక్స్ కార్పొరేషన్...."

"రూపా?" అపరిచిత కంఠం కీచుగా ధ్వనించింది.

"యస్. ఎవరు?"

"మిస్ రూపలత?"

"ఔను. మీరెవరు?"

"మిస్ రూపలతాదేవి!" కీచుకంఠం.

"ఎవరు మీరు?" రూప విసుగూ, ఆశ్చర్యం ధ్వనించే కంఠంతో అడిగింది.

"చెప్తాను. రత్నగిరి రూపలతాదేవి .... అవునా? రైట్! అతి ముఖ్యమైన విషయం గురించి నీతో మాట్లాడాలి. తొమ్మిదింటికి నీ గదికి వస్తాను. రెడీగా వుండు!"

రూప ఉలిక్కిపడింది. తన సొంత వూరు రత్నగిరిని ఏనాడో క్రితమే తను మరిచిపోయింది. అదంతా గతం. నాలుగువందల మైళ్ళ వెనక్కి జరిగిపోయిన గతం....తను గుర్తుచేసుకోడానికి ఇష్టపడని చేదు గతం....

"వినిపించిందా?" కీచు కంఠం హెచ్చరించింది.

"ఎవరు మీరు?" రూప కంఠం వణికింది.

"చెప్పినా నీకు తెలీదు! చేయాల్సింది చేసేసి, సంగనాచిలా ఈ నగరంలో ఆకుల మధ్య ఆకు తేలులా దాక్కున్నావు. నువ్వెక్కడ దాక్కున్నా నా కళ్ళకి కనబడుతూనే వుంటావ్!" కీచకంఠం సగర్వంగా నవ్వింది.

రూప గుండె దడదడ కొట్టుకుంది. తను రహస్యంగా వుంచిన తన గతం బాగా తెలిసిన వ్యక్తి యెవరో తనతో మాట్లాడుతున్నాడు. అతని మాటల్లో, కంఠంలో స్నేహభావం లేదు....అయినా తను తొందరగా తేలి పోకూడదు.

"నువ్వెవరో పొరబడ్డావు. నన్ను ఎవరో అనుకుంటున్నావు...."

అతను వెటకారంగా నవ్వాడు. "లాభం లేదు! నువ్వు నువ్వే అని నాకు తెలుసు నీ కథ గుప్పుమనకుండా వుండాలంటే తొమ్మిదింటికి తలుపు బార్లా తెరిచి, ఎదురు చూస్తూ కూచో...."

"నో...."

"యస్! తలుపులు తెరిచి వుంచుతావు; నా కోసం ఎదురు చూస్తావు!"

"మిస్టర్ ..." అటు వేపున డిస్కనెక్ట్ అయిన శబ్దం విని రూప నిట్టూర్చింది. వణుకుతున్న ఆమె చెయ్యి రిసీవర్ని పడేసింది.

తనకి తెలీకుండానే నుదురుమీద కమ్మిన చెమటని పైట కొంగుతో అద్దుకుంటూ రూప టైప్ రైటర్ ముందు కూచుంది. వణుకుతున్న వేళ్ళని టైప్ రైటర్ కీస్ మీద ఆన్చింది. స్టేట్ మెంట్ మీది అంకెలు అల్లుకుపోయి, గంతులేస్తున్నాయి. రూప కళ్ళు మూసుకుంది. ఎందుకో

ఆమె శరీరం ఒకసారి జలదరించింది.

"ఎవరతను? తన గురించి తనకి తెలిసినదంతా తెలిసిన వ్యక్తిలా వున్నాడు. తన గురించి యెవరికి యెంత తెలిసినా, తనకి ప్రమాదమే....ఏదో చప్పుడు విని రూప ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచి చూసింది.

ఆఫీస్ బాయ్ కుమార్ నవ్వు మొహంతో వస్తున్నాడు. అతని చేతిలో పింగాణీ కప్పుంది. కప్పుమీద సాసర్ బోర్లించబడింది.

"ఆలస్యమవుతుందని మీ కోసం టీ తెచ్చాను...." అన్నాడతను వినయంగా.

"థాంక్స్, కుమార్. తలనొప్పిగా వుంది..." అంటూ రూప టీ అందుకుంది....

2

బస్సు దిగి రూప చకచకా నడకసాగింది.

ఫోన్ కాల్ తనని కంగారుపెట్టి, స్టేట్ మెంట్ చివరి పేజీని నాలుగుసార్లు టైప్ చేసేలా చేసింది. ఇంటి ఓనర్, టీచరు, భార్యాపిల్లల్తో వేసవిసెలవులకి సొంత వూరికి వెళ్ళిపోయాడు. మేడమీది రెండు గదుల్లో వొంటరిగా వుండాలంటే, ఈ రోజెందుకో భయంగా వుంది.

పదిహేనురోజులుగా తను వొంటరిగానే వుంది. గదికి వెళ్ళొద్దనీ యే రైల్వేస్టేషన్కో వెళ్ళి రాత్రి గడపమనీ లోపల్నుంచీ యేదో బొబ్బలెడుతోంది. కానీ ...గదికి వెళ్ళక తప్పదు....

పది నిమిషాల్లో రూప మేడ మెట్లెక్కి తాళం తీసింది. తలుపుల్ని లోపలికి తోసింది. ఇరుగు పొరుగు యిళ్ళల్లోంచీ యెవరూ తన గదివేపు చూడ్డంలేదు. గుమ్మం

దాటి, తలుపు పక్కనే వున్న స్విచ్చిని కిందికి నొక్కింది రూప. ఫ్లోరసెంట్ కాంతి ఆమె భయాన్ని కొంచెం తగ్గించింది. రూప కంగారుగా టైం చూసుకుంది. పది నిమిషాల్లో తొమ్మిదవుతుంది.

రూప తలుపుల్ని మూసి, గొళ్ళెం పెట్టబోతూ ఆగింది, "తలుపులు తెరిచి వుంచుతావు!" కీచుకంఠం దర్పంగా ఆమె చెవుల్లో గింగురుమంది. రూప క్షణకాలం విగ్రహంలా నిలబడింది. గొళ్ళెం పెట్టిన తరువాత తలుపుల్ని తెరవక తప్పదు! తలుపుల్ని తెరిచి, రూప లోపలి గదిలోకి వెళ్ళింది.

బాత్ రూంలో కెళ్ళి, మొహం కడుక్కుని తిరిగొచ్చింది. వంట చేయాలనిపించడం లేదామెకి. తన ఆకలిని కీచుకంఠం టెలిఫోన్ ద్వారా మాయం చేసేసింది. మట్టి కూజాలోని నీళ్ళని గ్లాసులోకి వొంపుకుని తాగి, ముందు గదిలోకి నడిచి అద్దం ముందు నిలబడింది రూప. నీరసంగా అవుపిస్తోన్న తన మొహాన్ని చూస్తూ తిలకం సీసా అందుకుంది.

చటుక్కున లైటు ఆరిపోయింది.

రూప గుండె ఒక్కసారి కొట్టుకోవడం మానేసింది. ఆమె వేళ్ళ మధ్య నుంచీ తిలకంసీసా కిందపడింది.

రేసుగుర్రంలా పరుగెట్టడం ప్రారంభించిన గుండెని అదుపులో పెట్టడానికి ప్రయత్నిస్తూ, మెల్లగా వెనక్కి తిరిగింది రూప. కిటికీ గుండా వీధిలైటు కాంతి లోపలికి దూరుతోంది. తన గదిలో లైటు యెందుకు పోయింది? తటాలున, మెయిన్స్ ఆఫ్ చేయబడి వుండొచ్చని ఆమెకి అనిపించింది.

ఉలిక్కిపడి, రూప కిటికీమీది నుంచీ తన చూపుల్ని తలుపువేపు తిప్పింది. చిన్న చప్పుడుతో తలుపులు మూసుకున్నాయి. గొళ్ళెం తోయబడుతున్న చప్పుడు ఆమెకి వినిపించింది. తలుపు ముందు లీలగా ఏదో ఆకారం.

"వెరీగుడ్, తలుపులు తెరిచే వుంచావ్! ఇలాగే బుద్ధిగా నడుచుకుంటే ప్రమాదం రాదు!" కీచుకంఠం రహస్యం చెబుతున్నట్టు అంది. గొంతుక కిందినుంచీ, మెడ మీంచీ శరీరం ముందూ, వెనకా — తన భయం చల్లటి చెమట కాలువల్లా సాగుతున్నట్టు రూప గ్రహించింది. నోరూ పెదవులూ ఆరిపోతున్నాయి.

"నాలుగు అడుగులు ముందుకు రా!" కీచుకంఠంలో అధికారం ధ్వనించింది. దడదడలాడుతున్న గుండెతో రూప ముందుకి నడిచింది.

"ఎడమవేపుకి రెండడుగులు కదులు!"

అప్రయత్నంగా రూప కదిలింది. ఎడంవైపుకి అతను ఎందుకు జరగమన్నాడో ఆమెకి తటాలున అర్థమైంది: కిటికీగుండా వచ్చే వెల్తురు తనమీద పడుతోంది. అతను నీడలా కొంచెం కదిలాడు. వెల్తుర్లో యేదో తళుక్కుమంది. కిటికీ వెల్తుర్లో అతని వేళ్ళ మధ్య నాట్యం చేస్తోన్న సన్నటి కత్తిని రూప కంగారుగా చూసింది.

అతను చిన్నగా నవ్వాడు. "తిక్క వేషాలేస్తే గానీ కత్తి నిన్ను ముద్దెట్టుకోదు!"

రూప బరువుగా ఊపిరి పీల్చుకుంది. తను వెల్తుర్లో వుంది; అతను చీకట్లో వున్నాడు. వెల్తుర్లో వున్నా. తను చూడలేదు; అతను తనని చూడగలడు! అతని మూలంగా తనకి యిప్పుడప్పుడే యే ఆపద రాదని ఆమెకి అనిపిస్తోంది....

"ఎవరున్నావు?" వణుకుతున్న కంఠంతో ప్రశ్నించింది.

"కుండ పగలేసి యేమీ యెరగనిదానిలా వచ్చేశావ్! నీ చిన్న టౌన్‌లోని పోలీసులూ, ప్రజలూ అమాయకులు. కానీ, లోకంలో అందరూ అమాయకులు కారు!" అతని కంఠంలో ఏదో ద్వేషం ధ్వనించింది.

"నువ్వనేదేమిటో నాకు అర్థం కావట్లేదు...."

"పల్లెటూరిలాంటి పాత టౌన్లో నటించావు. ఈ మహా పట్నంలో నటిస్తున్నావు. కానీ నా ముందు నటించలేవు! అమాయకంగా అవుపించే నీ కళ్ళ వెనకా, అందంగా అవుపించే నీ శరీరం వెనకా దాగిన కుయుక్తుల్ని అందరికీ చూపించమంటావా? మొదట నీ ఆఫీసుతో ప్రారంభిస్తాను!" అతను బెదిరింపుగా నవ్వాడు. రూప ఉక్కిరిబిక్కిరవుతూ చూసింది.

"కాడని కాలేసిన వ్యక్తి వాత పెట్టుకోవాలి! చేసిన పాపానికి ప్రాయశ్చిత్తం చెల్లించాలి! అది వసూలు చేయడానికే నిన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చాను!".

బ్లాక్ మెయిల్! రూప అదిరిపడింది. తన గతం గురించి అతనికి ఎంతో కొంత తెలుసని అర్థమవుతోంది. ఎంత తెలుసో తెలుసుకుంటే గానీ తనకి క్షేమంగా ఉండదు....

"బ్లాక్ మెయిల్ చేయాలనుకుంటున్నావు! అది జరగాలంటే బ్లాక్ మెయిల్ చేయబడే వ్యక్తికి రెండు వుండాలి. ఒకటి: ఇతర్లకి తెలీకూడని రహస్యం. రెండు: డబ్బు. నా దగ్గర ఆ రెండూ లేవు!" రూప ధైర్యంగా అంది. ధైర్యం ఒక్కటే తన ఆస్తి. అది లేకపోతే లోకం యెప్పుడో అప్పుడు తనని జీర్ణం చేసేసుకుంటుంది.

"అమాయకత్వమే అనుకున్నా. ధైర్యం కూడా వుంది! ధైర్యం లేకపోతే 'ఆ పని' చేసివుండేదానివి కావు... ఆల్ రైట్. నువ్వు చేసిన నేరానికి అపరాధం విధిస్తున్నా. దాచుకోవాల్సిన రహస్యం, దాచుకున్న డబ్బు—రెండూ నీ దగ్గరున్నాయని నాకు తెలుసు! నెల తిరిగేసరికి తొమ్మిదివందలు నీ వొళ్ళో వాలుతున్నాయి. ఈ నెల నుండీ ప్రతీ నెలా సగం జీతం నేను తీసుకుంటాను!"

"నో! చిల్లిగవ్వ ఇవ్వను! గెటౌట్!" రూప అరిచింది. అతను యెప్పుడు దగ్గరగా జరిగాడో ఆమె చూడలేదు. హఠాత్తుగా ఆమె చెంప పగిలినట్టనిపించింది. ఎడమ చెంప, కుడి చెంప, ఎడమ చెంప, కుడి చెంప. ఎడమ.... కుడి....

"నోరు తెరిస్తే పళ్ళు రాలతాయ్!" అతని కంఠంతోపాటే విస్కీ వాసననీ ఆమె ముఖంమీదకి రువ్వింది. నీడ కొద్దిగా వెనక్కి జరిగింది. అవమానంతో, బాధతో రూప కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఆమె చూపు ఇంకా మందగించింది.

"పైట తీసెయ్!" అతని కంఠం కర్కశంగా ఆజ్ఞాపించింది. అతని ఆజ్ఞని మెరుపు రూపంలో అండర్ లైన్ చేస్తూ కత్తి కళుక్కుమంది.

ఏడుపుని దిగమింగుతూ రూప పైటని కిందికి జార్చింది. ఆవేశంతో, రొప్పుతూ కెరటంలా ఎగిరెగిరి పడుతున్న ఛాతీని కంట్రోల్ చేయడానికి ఆమె వ్యర్థప్రయత్నం చేసింది.

అతను సన్నగా విజిల్ వేశాడు. "ఈ ఊరి గాలీ, నీళ్ళూ నీకు బాగా పట్టినట్టున్నాయి. ధారాళంగా,

కంటికి నిండుగా ఎదిగావు! గుడ్. జాకెట్లోకి చేతిని పోనీ!"

రూప ఉలిక్కిపడింది. "..దే.... దేనికి?" తడబడుతూ అడిగింది.

"నువ్వనుకుంటున్న 'దానికి' కాదు! గుండెల్లో గుట్టుగా దాచుకున్న పర్సు తియ్!" సన్నగా సగర్వంగా నవ్వాడతను.

వణుకుతున్న వేళ్ళను జాకెట్ లోపలికి పోనిచ్చి చిన్న పర్సుని వెలికి లాగింది రూప.

"ఇలా విసురు!" ఆజ్ఞాపించాడతను. రూప నీడవైపు పర్సుని విసిరింది. కిందపడిన పర్సుని అతను అందుకున్నాడు. "ప్రతిమలానుంచో. కదిలే కత్తి ఎక్కడ దిగుతుందో నాకే తెలీదు!"

రెండు క్షణాలు గడిచాయి. ఊపిరి బిగబట్టి, కళ్ళు చిట్లించి చూస్తోందామె. అతని చెయ్యి కిటికీ కలుగుల్లోకి సాగింది. యాభై రూపాయలనోట్లు పట్టుకున్న అతని వేళ్ళని రూప పరిశీలనగా చూసింది. గ్లవ్స్ స్పష్టంగా అవుపిస్తున్నాయి.

"యాభై రూపాయల నోట్లు! గుడ్. తొమ్మిది నోట్లు తీసుకుంటున్నా...." గొణుక్కుంటున్నట్టు అన్నాడతను. నోట్లు సన్నగా శబ్దం చేశాయి. తటాలున పర్సు ఆమె ఛాతీని గట్టిగా తాకి కిందపడింది. రూప ఉలిక్కిపడింది. తను పైట వేసుకోడం మరిచేపోయింది! ఆమె చెయ్యి ఆత్రంగా కదిలి పైటని కప్పింది.

"పైట తీసెయ్! వేసుకోడానికి నేనింకా పర్మిషన్ ఇవ్వలేదు!" హుంకారించాడతను.

ఛండాలుడు! రూప అప్రయత్నంగా పైటని దిగ

జార్చింది. తడి ఆరుతున్న కళ్ళని చిట్లిస్తూ చూసింది. అతని రూపం తేటగా అవుపిస్తోందిప్పుడు. సన్నగా, పొడుగ్గా వున్నాడతను.

"ఇన్‌స్టాలుమెంట్ పద్ధతంటే నాకు ఇష్టం. అందుకే అప్పుడప్పుడూ డబ్బు తీసుకుంటానన్నాను. ఈసారి.... ఫస్టు విజిట్—పైట మాత్రం కిందికి తీయించాను. సెకండ్ విజిట్‌లో చీర పూర్తిగా తీసేయాల్సి వుంటుంది నువ్వు. ఆ తరువాత విజిట్‌లో జాకెట్. ఆ తరవాత బ్రాసియర్.....అన్నట్టు నువ్వు బ్రాసియర్ వాడతావా? ఆ రోజుల్లో, ఆ ఊళ్లో బ్రాసియర్ వాడే దానివి కావు!" అతని కంఠం కులాసాగా నవ్వింది.

వణికిపోతూ రూప ఆశ్చర్యంగా వింటోంది. తన గురించి, ఆ రోజుల గురించి నిజంగానే తెలిసిన వ్యక్తిలా వున్నాడు; రాస్కెల్.

"బ్రాసియర్ అలవాటు కాకుండా వుంటే మరీ మంచిది! ఒక విజిట్ కలిసొస్తుంది నాకు! ఆ తరవాత విజిట్‌లో లంగా...."

"ప్లీజ్.... నా రింగులూ, డబ్బూ, ట్రాన్సిస్టర్—వున్నవన్నీ ఇచ్చేస్తాను. నన్నొదిలేయ్...." రూప ఆందోళనతో ప్రాధేయపడింది.

అతను చిన్నగా నవ్వాడు. "ఇంకా నిన్ను పట్టుకోలేదుగా, వదిలేయడానికి! మళ్ళీ సమయం చూసి కనిపిస్తాను. అవసరమైతే ఫోన్ చేస్తాను. జీతం అడ్వాన్సు తీసుకో!"

రూప ఏదో చెప్పబోయింది. గొళ్ళెం చప్పుడు ఆమె నోరు నొక్కేసింది.

"అన్నట్టు మరిచాను. నీ గతాన్ని మరిచిపోయినట్టే

ఏమన్నా మరిచిపో. పోలీసులాగా వెళ్ళలేరని నాకు తెలుసనుకో. ఎందుకైనా మంచిదని వార్నింగ్ ఇస్తున్నా. నేను వెళ్ళిపోయిన కాసేట్లో లైట్లు వెలుగుతాయి. లైట్లు వెలిగాక, అయిదునిమిషాలు కదలకుండా నుంచో!"

తలుపు తెరుచుకుంది. మూసుకుంది. రూప చెవులు రిక్కించింది. మెట్లమ్మట మెత్తటి చప్పుడు కిందికి దిగిపోతోంది. బరువుగా నిట్టూర్చి పైట వేసుకుంది. ఇంకా ఆమె శరీరం వణుకుతూనే వుంది.

చటుక్కున లైటు వెలిగింది. రూప ఉలిక్కిపడింది.

3

ముదురు ఆకుపచ్చరంగుచీర. అదే రంగు జాకెట్. ఆకుపచ్చ రంగు గాజులు. సన్నగా, కొంచెం పొడుగ్గా వున్న ఆకారం. కోల మొహం. గుమ్మంలో, ఫ్రేములో పెయింటింగులా నించున్న యువతిని అతను ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"మిస్టర్ టెంపో....?" వినిపించీ వినపించకుండా అందామె. ఆమె విశాల నేత్రాల్లో యేదో బెదురు లీలగా ప్రత్యక్షమవుతోంది. డిటెక్టివ్ టెంపో సోఫా లోంచి లేచాడు.

"తటపటాయించకండి. కరెక్ట్ అడ్రెస్‌కే వచ్చారు. కుడికాలు పెట్టండి!"

ఆమె మొహంమ్మీద చిరునవ్వు మెరిసింది. కళ్ళల్లోని బెదురు క్షణకాలం మాయమైంది. మెల్లిగా లోపలికి అడుగు వేసిందామె.

"మిస్టర్ టెంపో. అయామ్ రూప...."

"గ్లాడ్ టూ నోయూ! కూచోండి" డిటెక్టివ్ టెంపో సోఫా చూపించాడు. రూప కూచుంది. పర్సులోంచీ

రుమాలు తీసి నుదుర్ని అద్దుకుంది. రెప్పలెత్తి టెంపో వైపు చూసింది. ఫుల్ సూట్‌లో వున్న పొడుగాటి విగ్రహం. నవ్వుతూ వుండే పెదవులు. నవ్వుతూ వుండే కళ్ళు ఆమెవైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తూ అతను సిగరెట్ వెలిగించాడు.

"మిస్టర్ టెంపో..... నేను ఇబ్బందుల్లో ఇరుక్కున్నాను...." రూప సన్నటి కంఠంతో ప్రారంభించి ఆగింది.

"సారీ అందమైన ఆడపిల్లలు ఆపదల్లో ఇరుక్కోరాదు!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు. రూప కళ్ళు మెరిశాయి. తన బెరుకుని ఈడ్చివేయడానికి డిటెక్టివ్ టెంపో అలా మాట్లాడుతున్నాడని ఆమెకి అర్థమవుతోంది.

"రూపా, ఏమిటి కథ?"

"ఎవడో నన్ను....నన్ను.....బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నాడు...." అంది రూప చివరికి.

టెంపో కనుబొమలు పైకి లేచాయి. ఆమె ఎదురుగా సోఫాలో కూచుని, చెప్పమన్నట్టు చూశాడు.

"నేను పుట్టిందీ, పెరిగిందీ రత్నగిరిలో....చిన్న సైజ టౌను....మీకు తెలీదనుకుంటా. ఒరిస్సా బోర్డర్.... ఏడాది క్రితం ఈ ఊరు చేరాను. డీలక్స్ కార్పొరేషన్‌లో స్టెనోగా పనిచేస్తున్నా. మొన్న సాయంత్రం అయిదున్నర ప్రాంతంలో నన్నతను ఫోన్‌లో పలకరించాడు.." ఆగుతూ ఆగుతూ, రుమాలుతో నుదుర్ని అద్దుకుంటూ రూప అంతా చెప్పింది.

"రూపా, నేను క్రైమ్‌బ్రాంచి ఇన్‌స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్‌కి ఫోన్ చేస్తాను. వెళ్ళి అతన్ని కలుసుకో. అంతా

వివరించు. అతను....”

అటూ ఇటూ వేగంగా ఊగుతున్న రూప తలని చూస్తూ టెంపో ఆపేశాడు. ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

“మిస్టర్ టెంపో, నేను.... పోలీసుల్ని కలుసుకో లేను; కలుసుకోను.... బ్లాక్ మెయిలర్ నన్ను పీడించడానికి నా గతంలో ఏదీ లేదని మీతో అన్నాను. అది నిజం కాదు. నిజం మీకు చెప్తాను. విని, మరిచిపోయి, గతంలోంచి పొడుచుకొస్తున్న బ్లాక్ మెయిలర్ నీడ నామీద పడకుండా చూడాలి మీరు....” రూప ఆగి, ప్రాధేయపూర్వకంగా చూసింది.

సిగరెట్ పీకని యాష్ ట్రేలో పడేసి టెంపో మౌనంగా చూశాడు.

“రత్నగిరిలో మా అక్కయ్య ఇంట్లో నేను ఉండే దాన్ని. అమ్మా నాన్నా పోయాక, అక్కయ్య నన్ను తనతో వుండమంది. మా బావ.... మంచి వ్యక్తి కాదు. అన్ని వ్యసనాలూ అతన్నే ఇల్లుగా చేసుకున్నాయి. ఉద్యోగం పోగొట్టుకున్నాడు. ఉన్న కొద్దిపాటి ఆస్తీ, అక్కయ్య నగల్నీ జూదానికీ, తాగుడికీ సమర్పించేశాడు. ఇద్దరు ముగ్గురు ఆడవాళ్ళతో సంబంధం పెట్టుకున్నాడు. చివరి రోజుల్లో అక్కయ్య తాళిబొట్టు స్థానంలో పసుపు కొమ్ము కట్టుకుంది....”

“చివరి రోజులు.... మీ అక్కయ్యవా?” టెంపో ప్రశ్నించాడు.

రూప తలని అడ్డంగా ఊపింది. “బావవి.... అతను చచ్చిపోయాడు. నిజం చెప్పాలంటే.......హత్య చేయబడ్డాడు....”

“హత్య? ఎవరు చేశారు? తోటి జూదగాళ్ళా?”

రూప మళ్ళీ తల అడ్డంగా తిప్పింది. రుమాలుతో నుదుర్ని అద్దుతుంది. "....నే....నే...."

డిటెక్టివ్ టెంపో ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. ఎంతో మర్యాదగా, ఒద్దికగా అవుపిస్తున్న ఈ పిల్ల హత్య చేసిందా?

"బావ అక్కయ్య జీవితాన్ని నిత్యనరకం చేశాడు. తాగి, జూదంలో ఓడి, అవమానాలపాలై ఏ అర్థ రాత్రో ఇంటికి వచ్చి అక్కయ్యని గొడ్డును బాదినట్టు బాదేవాడు.....ఆ రోజు.....రాత్రి మూడుకావస్తోంది. మేం మేడమీద గదిలో వుండేవాళ్ళం. పిట్టగోడదగ్గర చప్పుడైంది. అక్కయ్య రివాల్వర్ తెచ్చుకొమ్మంది— బావకి శత్రుభయం అధికంగా వుండేది. ఎక్కణ్ణుంచో ఒక రివాల్వర్ సంపాయించుకున్నాడు. అన్నీ తెగ నమ్మినా దాన్ని మాత్రం ప్రాణంలా చూసుకునేవాడు."

రూప ఆగి, దీనంగా టెంపోని చూసింది. తిన్న తిండిని అతికష్టంమీద వాంతి చేసుకుంటున్నప్పటి ఎక్స్ప్రెషన్ ఆమె మొహంమీద అవుపిస్తోంది.

టెంపో సిగరెట్ వెలిగించాడు. "తరవాత?"

"ఇంటావిడ మెట్ల తలుపు తాళం వేసింది. మేడకి దగ్గరగా వంగిన వేపమానుగుండా బావ పైకి ఎక్కేనట్టున్నాడు. పిట్టగోడమీదికి-దాటుతున్నాడు గుడ్డివెన్నెల్లో ఆ వ్యక్తి బావ కాదనుకున్నాను. అక్కయ్య కంగారుగా అరిచింది. ఆ వ్యక్తి బావకాదని నాకు అనిపించింది. అతను....అతను... ఆ రాడీ...."

"ఏ రాడీ?" టెంపో ప్రశ్నించాడు.

"రాడీ....మా బావ ఫ్రెండు. బావలాగే వాడొక లుచ్ఛా....సారీ....బావకి నీడ వాడు. వాడు....నామీద

కన్నేశాడు. నన్ను తన భార్యగా చేస్తే కావాల్సినంత డబ్బిస్తానన్నాడు బావతో. బావ నన్ను అమ్మేయడానికి విశ్వప్రయత్నం చేశాడు. అక్కయ్య ఎదురుతిరిగింది. ఆమె ఎదురుతిరిగిన సందర్భం ఆ ఒక్కటే— నేనూ ఎదురుతిరిగాను. చేసేదిలేక బావ తోకముడిచేశాడు. కనీసం ముడుచుకున్నట్టు నటించాడు...." రూప ఆగింది. మెలికలు తిరిగిన కొండదారిలో భర్త బండిని లాగుతున్నట్టుంది ఆమె వాలకం.

"తరవాత?"

"వాడు—ఆ రౌడీ. తన ప్రయత్నం మానలేదు. ఒకటి రెండుసార్లు నన్ను కల్పుకుని, బ్రెయిన్ వాష్ చేసే ప్రయత్నం చేశాడు. లోపల్లోపల బావ ప్రోత్సాహం ఉన్నట్టు నా అనుమానం. వాడు తరచుగా నాకు ఉత్తరాలు బట్వాడా చేసేవాడు. నానుంచి రెస్పాన్స్ లేక పోయేసరికి....పలకడానికి వీల్లేని మాటలు, బూతులూ, తిట్లూ వాడుతూ రాసేవాడు. నన్ను ఎలాగైనా లొంగదీసుకుంటానని రెండుమూడుసార్లు బెదిరిస్తూ శపథం చేశాడు కూడా....ఆ రోజు తెల్లారేలోగా మా ఇంటికి వచ్చి.....నన్ను.....నన్ను.....కలుసుకుంటానని తెలియజేశాడు...." రూప ఆగింది.

డిటెక్టివ్ తెంపో సిగరెట్ ముట్టిస్తూ, ఆమెని ఆగనిచ్చాడు. రూప మెల్లిగా ప్రారంభించింది:

"అంత రాత్రివేళ వాడే వచ్చాడని నేను అనుకున్నాను. అక్కయ్య రివాల్వర్ చూస్తే పారిపోతాడని సూచించింది. పరుగెట్టుకెళ్ళి రివాల్వర్ పట్టుకుని కిటికీ ముందు నుంచున్నాను. అతనింకా పిట్టగోడ దాటుతున్నాడు. భయం నన్ను పూర్తిగా ఆవరించుకుంది. అప్ర

యత్నంగా నా చూపుడువేలు ట్రిగ్గర్ని నొక్కింది. అతను దాదాపు మీదికి కూలిపోయాడు.... నాకు మతిపోయింది. జీవితంలో ఆ క్షణంలోనే రివాల్వర్ పట్టుకున్నాను. గురిచూడ్డంకూడా నాకు తెలీదు. కానీ.... కానీ.... అతను చచ్చిపోయాడు.... అతను.... రాజేశాను.. మా బావ!" రూప టెంపో వైపు జాలిగా చూసింది.

డిటెక్టివ్ టెంపో ఆశ్చర్యంతో కళ్ళు పెద్దగా చేశాడు. తటాలున లేచి, ఆమె ముందు నిలబడి, ఆమె మొహంలోకి తదేకంగా చూశాడు.

"తరువాతేం జరిగింది?"

"రివాల్వర్ కి బలి అయిపోయిన వ్యక్తి బావే అని అక్కయ్యా, నేనూ ఒకేసారి గుర్తించాం. కళ్ళు తిరిగి పడబోతున్న నన్ను అక్కయ్య పట్టుకుంది. హిస్టీరియా వచ్చినదానిలా ఏడుస్తున్న నన్ను వోదార్చింది. ఆ విపత్కర పరిస్థితిలో అక్కయ్య చకచకా ఆలోచించింది. ఆమె చెప్పినట్టే చేశాను."

"మీ అక్కయ్య ఏం చెప్పింది?"

"రివాల్వర్ పిడిని చీరకొంగుతో తుడిచేసి, బావ వేళ్ళమధ్య ఇరికించమంది. చప్పుడుకి చుట్టుపక్కలవాళ్ళు మేల్కొని లైట్లు వేస్తున్నారు. అక్కయ్యతో వాదించాను. ఆమె వినిపించుకోలేదు. చివరికి ఆమె చెప్పినట్టే చేశాను. అక్కయ్య అనుకున్నట్టే అది ఆత్మహత్యగా తేల్చబడింది.... ఆఫ్ కోర్స్ బావకి డజనుసార్లు ఆత్మహత్య చేసుకునే అవసరం, కారణం వున్నాయి."

"అయితే పోలీసుల నుంచి తప్పించుకున్నానన్న మాట!" టెంపో అన్నాడు.

"వాళ్ళు పట్టుకుంటేగా తప్పించుకోడానికి? కేసు

మూసేశారు. అక్కయ్య వాళ్ళ అత్తగారున్న పల్లెటూరికి వెళ్ళిపోయింది, ఇద్దరు పిల్లల్నీ తీసుకుని. నేను.. ఆ వూరు వదిలేశాను. కాలక్రమాన అంతా మరిచిపోయాను" రూప వివరించింది.

డిటెక్టివ్ టెంపో ఆమెవైపు అదోలా చూశాడు. "రూపా, ఇప్పుడు నిన్ను బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్న వ్యక్తికి ఇదంతా తెలుసా?"

"తెలిసేవుండాలి. నేను భయపడే మరో రహస్యం నాకు లేదు! అయితే అతను వివరాలు చెప్పలేదు. అయినా నాకు అర్థమైంది."

డిటెక్టివ్ టెంపో సాలోచనగా ఆమె ముందు పచార్లు చేయడం ప్రారంభించాడు. చాలా కాలంగా తనని ముల్లులా గుచ్చుతూ బాధించిన నిజాన్ని మొదటిసారిగా టెంపోకి చెప్పేసి తను తొందరపడిందా? తను కూడా హత్యకేసులో ఇరుక్కుంటుందా? డిటెక్టివ్ టెంపో ఈ సంగతి పోలీసులకి తెలియజేస్తాడా? రూప పచార్లు చేస్తున్న టెంపోని ఆత్రంగా చూస్తూ కంగారుగా ఆలోచిస్తోంది.

"......టెంపో గారూ......నిజం మీకు చెప్పేశాను. పోలీసుల్ని కల్సుకునే అవకాశం నాకు లేదు....మీరు నా ఇబ్బందిని అర్థం చేసుకుని...." తటాలున తనముందు ఆగిన టెంపోని చూస్తూ రూప ఆగింది. టెంపో ఆమెని తదేకంగా చూశారు.

"రూపా, ఆ రాత్రి వేపచెట్టుమీంచీ డాబామీదికి దూకింది మీ బావే అని తెలిసీ, రాక్షసుడుగా రూపొందిన తన భర్త పీడ విరగడ చేసుకోవాలన్న ఉద్దేశంతో మీ అక్కయ్య నిన్ను ఉసిగొల్పి వుండొచ్చుగా?"

రూప అదిరిపడింది. ఆశ్చర్యంగా టెంపోని చూసింది. మెల్లిగా ఆమె కళ్ళల్లో తడి మెరిసింది.

"అక్కయ్య భర్తని ద్వేషించినా, మంగళసూత్రాన్ని యెంతగానో గౌరవించింది. తన పిల్లలకి తండ్రిలేకుండా చేసే ఆలోచన దానికిరాదు! టెంపోగారూ, నేనూ బావని అసహ్యించుకున్నాను. అయితే అక్కయ్య పసుపుకుంకుమల్ని తుడిచివేయలేను!" రూప కడికంటి నుంచీ ఒక అశ్రుకణం కిందికి జారింది.

డిటెక్టివ్ టెంపో ఆమెని సానుభూతితో చూశాడు. "రూపా, నిన్ను ప్రేమించిన రౌడీ....అతని పేరు...."

"నాగరాజు...."

"నాగరాజు నిన్ను బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నాడు!" డిటెక్టివ్ టెంపో తకీమని అన్నాడు.

రూప చిన్నగా నవ్వింది. "టెంపోగారూ! నాగరాజు బావ మరణించిన రెండు నెల్లకి చచ్చిపోయాడు. పేకాటలో యేవో గొడవలొచ్చి, ఎవరో అతన్ని కత్తితో పొడిచేశారు! పైగా అతను లావుపాటి మనిషి. నన్ను కలుసుకున్న వ్యక్తి సన్నగా పొడుగ్గా వున్నాడు!"

డిటెక్టివ్ టెంపో ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. రెప్ప వేయకుండా ఆమెనే చూస్తూ సిగరెట్ వెలిగించాడు. "రూపా, ఆ ఫ్లాస్కులో కాఫీ వుంది. మనిద్దరికీ నువ్వు కాఫీ ఎందుకు సర్వ్ చేయకూడదు?" నవ్వుతూ అన్నాడతను.

రూప నవ్వుతూ లేచి, రెండు కప్పుల్లో కాఫీ పోసింది. కప్పు అందుకొని టెంపో సోఫాలో కూచున్నాడు.

"మిస్టర్ టెంపో...."

డిటెక్టివ్ టెంపో ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. కాఫీ కప్పుని టీపాయ్‌మీద పెట్టి రూప అతన్ని అనుమానిస్తూ చూసింది.

"అతను... రెండోసారి నన్ను కల్సుకున్నాడు."

"వాట్ ?"

"పర్సులో మిగిలిన రెండొందల్నీ గుంజుకున్నాడు. మరో నెలదాకా కనిపించనన్న వ్యక్తి వారం తిరక్కుముందే, వార్నింగ్ ఇవ్వకుండా ప్రత్యక్షమయ్యాడు.... మీకు మరో భయంకరమైన విషయం చెప్పాలి..."

"రూపా, వాయిదాల పద్ధతిలో చెప్పడం మంచిది కాదు. ఒకేసారి, పూర్తిగా అంతా చెప్పాలి!"

"సారీ....వాయిదాల పద్ధతిలో....డబ్బు గుంజుకోడమే కాకుండా అతను మరో దారుణం చేస్తున్నాడు.... మొదటిసారి నా చేత్తో... నా పైటని....జార్చాడు.... ....రెండోసారి..... ...రెండోసారి.... ....చీర పూర్తిగా...." ఆకుంగదుక్కి రూప పీకను పట్టుకుంటున్న సిగ్గు ఆమె నోటిని నొక్కేసింది.

టెంపో ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. "మూడోసారి.... జా....కె...ట్టు....ఇలా చేస్తానని వాగ్దానం చేశాడు" అంది రూప.

"విచిత్రమైన వ్యక్తిలా వున్నాడు!" టెంపో మెల్లిగా అన్నాడు.

"టెంపోగారూ....మూడోసారి ... నాలుగోసారి.... అతను వస్తే నేను బతకలేను...." రూప కంఠంలో ఆందోళనా. ఏడుపూ కలిసి ధ్వనించాయి.

టెంపో అర్థమైనట్టు తల పంకించాడు. తటాలున

లేచి, ఆమె ముందుకి వెళ్ళి, దగ్గరగా నిలబడ్డాడు. సాను భూతితో ఆమె కళ్ళల్లోకి చూశాడు.

"రూపా, నువ్వు విచిత్రమైన పరిస్థితిలో ఇరుక్కున్నావ్! నిజాన్ని దాచలేవు. దండోరా వేయలేవు. మీ బావ ఆత్మహత్య 'హత్య' అని తేలేక, హత్య చేసిన వ్యక్తిని చట్టం వదలుతుందనుకోను! అతను నిన్ను మళ్ళీ యెప్పుడు కలుసుకుంటాడో తెలీదు. నీ ఇంటిమీద నిఘా ఏర్పాటు చేయడం నీకే ప్రమాదం. గుంటనక్కలా అతను అన్నీ గమనిస్తూ వుంటాడు...."

"అవును, ఆ రోజు.... నేను రివాల్వర్ పేల్చిన—నా చేతిలోని రివాల్వర్ పేలిన రోజు—డాబా ముందు వెలుతురుందనీ, తెలిసే బావను కాల్చాననీ అతను అన్నాడు!"

డిటెక్టివ్ టెంపో తల పంకించాడు. "నీ విషయం, నీ గతం మనం అట్టే కాలం పోలీసుల్నుంచీ దాచలేం; దాచకూడదు! ఏం చేయాలో నేను ఆలోచిస్తాను. నువ్వు మామూలుగా నీ డ్యూటీ చూసుకో. ఈసారి అతను ఫోన్ చేస్తే వెంటనే నాకు తెలియజేయి, వెళ్ళిరా!"

రూప సందేహిస్తూ, లేచి నిలబడింది, తనవేపు తల పైకెత్తి దీనంగా చూస్తోన్న ఆమె విశాల నేత్రాల్లోకి డిటెక్టివ్ టెంపో సానుభూతితో చూశాడు. మెల్లగా ఆమె భుజమ్మీద చెయ్యి వేశాడు. అప్రయత్నంగా ఆమె అతని దగ్గరగా జరిగింది. టెంపో ఆమెని గుమ్మం దాకా నడిపించాడు. గడప దాటబోతూ రూప అతనివేపు తల తిప్పింది.

"మీ ఫీజు ..."

"నేను ఇంకా నీ కోసం యేమీ చేయలేదు; చెప్పు

అప్పగించి వినడం తప్పు! పని చేశాక పారిపోదాం!” టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

గుమ్మం దాటి. రూప మళ్ళా వెనక్కి తిరిగింది. “టెంపోగారూ.... అతను... నే నిక్కడికి రావడం చూస్తే....”

“చూడనీ! మరేం ఫర్వాలేదు. కంగారుపడతాడు. కోప్పడతాడు. నిన్ను బెదిరిస్తాడు. పెనాల్టీ విధిస్తాడు! అతను భయపడ్డం, కోప్పడ్డం మనకి మంచిది. అతని భయం మనకి బలం!” టెంపో నవ్వుతూ సున్నితంగా ఆమె భుజాన్ని పట్టుకుని తోశాడు. రెండడుగులు వేసి రూప మళ్ళా తిరిగి చూసింది.

టెంపో ఆమెవైపు చిరునవ్వుతో చూశాడు.

“....మిస్టర్ టెంపో, పదునైన కత్తితో అతను నన్ను హడలగొట్టేస్తున్నాడు. అతని కంఠాన్ని ఇంతకు ముందెప్పుడూ నేను వినలేదు. పూర్తిగా కొత్తవ్యక్తి... అయితే, అతనికి నా గురించి పూర్తిగా అంతా తెలుసు” రూప ఆగి అదోలా చూసింది.

డిటెక్టివ్ టెంపో ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

“మా ఊళ్ళో వున్న కోడాల్లో నేను.... నేను.... బ్రాసియర్స్.... ఉపయోగించేది లేదని కూడా అతనికి తెలుసు....” రూప వెడల్పాటి రెప్పల రెక్కల్ని పెద్ద పెద్ద కళ్ళమీదికి దించి మెల్లిగా అంది.

టెంపో సన్నగా ఈల వేశాడు. సిగ్గుపడుతూ రూప అతన్ని రెప్పల సందుల్లోంచీ చూసింది.

“అయితే ప్రస్తుతం అతను నాలుగోసారి రావడం అంత మంచిది కాదనుకుంటాను!” టెంపో నవ్వుతూ

అన్నాడు.

రూప నవ్వులో సిగ్గు చిరుగంటలా ధ్వనించింది. "మూడోసారి రావడం కూడా ప్రమాదమే!"

"ఐసీ ..." టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

రూప మెట్లవేపు తిరిగింది. టెంపో చిన్నగా నిట్టూర్చాడు.

రోడ్డు మలుపు తిరిగి రూప అదృశ్య మయ్యేదాకా కిటికీ ముందు నిలబడి, టెంపో కుర్చీవేపు అడుగులేశాడు. ఆలోచనల గ్రాఫ్‌లా తయారవుతున్న నుదుర్ని అరచేత్తో రుద్దుకుంటూ కుర్చీలో కూచున్నాడు. సిగరెట్ ముట్టించి, కాళ్ళని ముందున్న టేబుల్ మీదికి ఎక్కించి, తలని కుర్చీ వెనక్కి నొక్కి, కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

రూప ముందు నుయ్యా, వెనక గొయ్యా వున్నాయి. అంతా రచ్చకెక్కితే హత్యానేరం ఆమె మెడకి చుట్టుకుంటుంది. రహస్యంగా వుండాలనుకుంటే బ్లాక్ మెయిలర్ కత్తి ఆమె పీకకింద ఆనుతుంది!

టెంపో ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచాడు. టేబుల్ అంచుమీదున్న రెడ్ టెలిఫోన్ని వొళ్ళోకి లాక్కున్నాడు. రిసీవర్ని తలకీ భుజానికీ మధ్య ఇరికించి, ఆలోచిస్తూ ఒక నెంబర్ డయల్ చేశాడు.

"క్రైమ్‌బ్రాంచ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్!" అటువైపు కంఠం కుందాగా అంది....

4

కోటు తీసి, సోఫామీదికి గిరాటేసి డిటెక్టివ్ టెంపో పచార్లు ప్రారంభించాడు. రకరకాల ఆలోచనలు అతని మెదడులో, గులకరాళ్ళు రువ్విన సరస్సులో బుడగల్లా, ఒకదాన్నొకటి తరుముకుంటూ తేలుతున్నాయి. సగం

కాలిన సిగరెట్‌ని గది మూలకి విసిరి మరో సిగరెట్ వెలిగించాడు. రూప మాటలు అతని చెవుల్లో గింగురుమంటున్నాయి. ఉన్నట్టుండి మోగడం ప్రారంభించిన టెలిఫోన్ అతని ఆలోచనల్ని చెల్లాచెదరు చేసింది. రిసీవర్ అందుకుని టెంపో టేబుల్ చివర కూచున్నాడు.

"టెంపో....." అంది అటువైపు కంఠం.

"వాట్!"

"టీకా తాత్పర్యాలతో అంతా చెప్పాలి! టెలిఫోన్ లాభంలేదు. నువ్వు రావాలి!" ఇన్స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

"రామాయణాన్ని మనవాళ్ళు మూడు ముక్కల్లో చెప్పారు: కట్టె. కొట్టె. తెచ్చె!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

"నేనూ చెప్తాను: రెండే ముక్కల్లో. తరువాత వెయ్యి ప్రశ్నలు వేసి వేపుకు తినేస్తావ్! అంచేత ...."

టెంపో రిసీవర్ని పడేసి లేచాడు.

* * *

టీ తాగేసి, సిగరెట్ ముట్టించి టెంపో 'రెడీ' అన్నట్టు పృథ్వీరావ్ వేపు చూశాడు.

"నువ్వు అడిగిన విధంగా, రత్నగిరిలోని రాళ్ళంటినీ తిరగేసి ఇన్ఫర్మేషన్ సంపాయించాను ఇన్స్పెక్టర్ ఉపేంద్రని కాంటాక్ట్ చేసి..."

"పృథ్వీ, నాకు రామాయణం కావాలి; ఉపోద్ఘాతం వొద్దు!" టెంపో నవ్వుతూ అడ్డు తగిలాడు.

"పోలీసువాళ్ళు పడే శ్రమా, తీసుకునే చర్యలూ అక్కర్లేదు; ఫలితాలు మాత్రం కావాలి ప్రజలకి! నువ్వూ అలాగే మాట్లాడుతున్నావ్! ఆల్‌రైట్.... ఉపోద్ఘాతా

సికి ఉపసంహారం! ఒకటి: నువ్వు చెప్పిన బాల — పేరు రామగోపాల్ — ఆత్మహత్య చేసుకున్నట్టు కేసు ఫైనలైజ్ చేయబడింది. రివాల్వర్ దొంగసొత్తు. లైసెన్స లేదు. నువ్వు అనుమానించినట్టే అతన్ని అంతం చేసిన బుల్లెట్ ఆ రివాల్వర్‌లోంచే వచ్చిందో లేదో వాళ్ళు పట్టించుకోలేదు. సాధారణంగా అందులోంచే వచ్చి వుంటుందని అనుకున్నారు. వేలిముద్రలు మాత్రం చూశారట!" పృథ్వీరావ్ నవ్వుతూ ఆగాడు.

"గుడ్! తరవాత?"

"తరవాత, నీ సలహాను నా సలహాగా చేసి, వేప చెట్టులో, డాబా వేపు యేదేనా బుల్లెట్ దూరిందేమో కనుక్కుంటున్నాను .... వేపచెట్టు బోదెలో అంగుళం లోతులో ఇరుక్కుపోయిన బుల్లెట్ వుంది!" పృథ్వీరావ్ ఉద్రేకంతో అన్నాడు. "టెంపో యెలా ఊహించావ్?"

"ట్రేడ్ సీక్రెట్!" టెంపో హుషారుగా నవ్వాడు. "ఊఁ, కానీ. రెండో పాయింటు!"

"నాగరాజు. — నాగరాజు, నాగులు, నాగేంద్ర, నాగవర్మ వగైరా నాగుపాములకి సంబంధించిన పేర్లతో చెలామణీ అయ్యాడు. మా డిపార్టుమెంట్‌కి రెగ్యులర్ కస్టమర్. పిక్‌నిక్‌లో పేకాడుతూ గొడవలో పడ్డాడు. ఎవడో ఆవేశం ఆపుకోలేక అతన్ని పొడిచేశాడు. అంతా మారిపోయారు, మా డిపార్టుమెంటూ, రత్నగిరి ప్రజలూ-వీళ్ళకి సంబంధించినంతవరకూ అతను చచ్చిపోయాడు.

కానీ.... ఆర్నెల్ల తరువాత అతను రత్నగిరిలో ప్రత్యక్షమయ్యాడు. కత్తిపోటుతో అతను చావలేదు, బోర్డర్ దాటి యెలాగో ఒరిస్సా చేరుకున్నాడు.

వైద్యంతో కోలుకున్నాడు. అతను తిరిగొచ్చిన నెలలో, అతన్ని చంపినంత పని చేసిన గూండా చెట్టుకి ఉరేసుకు చచ్చాడు. పోలీసులు నాగరాజుని అనుమానించారు కానీ, అప్పటికే అతను గాల్లో కలిసిపోయాడు!”

“వెరీగుడ్! ఇంకా?....” టెంపో ఉద్రేకంతో అన్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్ మళ్ళీ ప్రారంభించాడు. టెంపో చెవులప్పగించాడు.

అరగంట తరువాత, టెంపో ఆవేశంతో లేచి నిలుచున్నాడు. పృథ్వీరావ్‌ని మెరిసే కళ్ళతో చూశాడు.

“పృథ్వీరావ్, త్వరలో ఒక బ్లాక్ మెయిలర్‌ని నువ్వు అరెస్టు చేయబోతున్నావ్. కాచుకో!”

పృథ్వీరావ్ ఏదో అడగబోయాడు. డిటెక్టివ్ టెంపో టెలిఫోన్ రిసీవర్ని అందుకొని డయల్ చేశాడు....

5

టెలిఫోన్ మోగింది.

తాగుతున్న కాఫీని కింద పెట్టి రూప లేచింది. ఆఫీసంతా బోసిగా వుంది. లంచవర్లో అందరూ బైటికెళ్ళిపోతారు; తను తప్ప. ఇకనుంచీ తను కూడా వెళ్ళిపోతే సరి....

“డీలక్స్ కార్పొరేషన్....” అందామె రిసీవర్ అందుకుని.

“రూప కావాలి ...” అటువైపునుంచీ వినిపించిన కంఠాన్ని రూప పోల్చుకుంది. ఎందుకో ఆమె గుండె వేగంగా కొట్టుకోసాగింది.

“టెంపోగారూ, నేనే!” అంది ఉత్సాహంగా.

"రూపా, బాగా గుర్తు చేసుకుని చెప్పు, నువ్వు రివాల్వర్ పేల్చినప్పుడు—అదే నీ చేతిలో రివాల్వర్ పేలినప్పుడు—మీ బావ తల ఎటువైపు వుంది?"

రూప క్షణకాలం తటపటాయించింది. "ఒక్క క్షణం.... వెనకవైపు డాబా....పడమరగా వుంది. బావ వొంగి...పిట్టగోడ దాటుతున్నాడు. తల ఉత్తరంవైపు వుందనుకుంటాను.........యస్! ఉత్తరంవైపుకి వొంగి, గోడని దాటే ప్రయత్నంలో వున్నాడు....ఎందుకు అడుగుతున్నారు?"

"రూపా, మీ బావకి మెడమీద యే వైపున గాయం అయింది?"

"ఎడంవైపున" రూప తడువోకుండా అంది.

"బాగా గుర్తుచేసుకో!" డిటెక్టివ్ టెంపో హెచ్చరించాడు.

"అవసరంలేదు. బావకి ఎడమవైపు మెడమీద, చెవికింద కుంకుడుకాయ సైజులో పులిపిరికాయ వుండేది. దానికి కొంచెం కిందుగా గాయమైంది. నాకు బాగా గుర్తు.... టెంపోగారూ....ఆ వివరాలన్నీ ఇప్పుడు దేనికి? అది ఆత్మహత్యగా నిర్ధారించబడింది;" రూప ఆత్రుతగా అంది.

"రూపా, ఇంతకాలం నీ హృదయంమీద బరువుగా కూచున్న పర్వతాన్ని దించేస్తున్నా: నువ్వు నీ బావని మర్డర్ చేయలేదు!"

"మిస్టర్ టెంపో....నిజంగా? నిజంగా....?" రూప వణికే కంఠంతో అరిచింది.

"నిజంగా. నీ బావమీద వొట్టు!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

"నేను.... నేను....నమ్మలేకుండా వున్నాను...."

"రూపా, నువ్వు పడమరగా తిరిగి నుంచుంటే, మీ దొడ్డి గోడమీద పిల్లిలా, ఉత్తరం వేపు తిరిగి వుంటే— అతని తల ఈ ఉత్తరం వేపు వుంటే—అతని మెడ యే వైపు నీకు అవుపిస్తుందికి...." టెంపో గంభీరంగా ప్రశ్నించాడు.

అతని ప్రశ్నని తీర్ణం చేసుకోడానికి రూపకి రెండు మూడు క్షణాలు పట్టింది. "మెడ కుడిభాగం....నావైపు వుంటుంది...."

"రైట్. రివాల్వర్ తూటా అతని మెడలో ఏవైపు దూరింది?"

"ఎడమవైపునే అని ఇందాక చెప్పాను...."

"రైట్. మెడ కుడిభాగం నీవైపుకి తిరిగివుంటే, నీ రివాల్వర్ గాయం ఎడమభాగంలో ఎలా ఏర్పడుతుంది?" డిటెక్టివ్ టెంపో గంభీరంగా ప్రశ్నించాడు.

రూప ఊపిరి పీల్చుకోడం మరిచిపోయింది. ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. తన అక్కయ్య పసుపు కుంకుమల్ని చెరిపివేయలేదు! "టెంపోగారూ.... మై గాడ్! అప్పట్లో, ఇప్పటిదాకా ఆ ఆలోచనే రాలేదు నాకు! మీరు చెప్తుంటే....మతిపోతోంది! అయితే.... అయితే ..."

"యస్! నీవైపున్న భాగంలో కాకుండా, వేపచెట్టువైపున్న మెడ భాగంలో తూటా దిగింది. అంటే, అటువైపు నుంచీ మరెవరో రివాల్వర్ పేల్చింది!" టెంపో కంఠంలో గాంభీర్యం జేగంటలా పలికింది.

"ఎవరు పేల్చారు?" రూప కంఠం వణికింది. "ఎక్కణ్ణుంచీ పేల్చారు?"

"రూపా, ఎవరో వ్యక్తి చీకట్లో వేపచెట్టు మీంచీ డాబామీదికి దాటే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. రౌడీ అని నువ్వు అనుకున్నావు మీ అక్కయ్య రివాల్వర్ తీసుకురమ్మంది. అప్పుడు ఆమె నీ కూడా లోపలి గది లోకి వచ్చిందా?" టెంపో ప్రశ్నించాడు.

"....వచ్చింది...."

"నువ్వు రివాల్వర్‌తో తిరిగొచ్చాక. అతను యింకా గోడ దాటుతూనే వున్నాడా?"

"ఆ. దాటుతూ, గోడమీదికి బోర్లా వొంగున్నాడు...."

"రూపా, రివాల్వర్ తీసుకుని తిరిగొచ్చేదాకా గోడని బల్లిలా కరుచుకుని అతను దాటుతూ, దాటుతూ వుండిపోయాడా?" టెంపో కంఠంలో నవ్వు స్పష్టంగా ధ్వనించింది.

"....అనే అనుకున్నాను ..." రూప సందేహిస్తూ అంది.

టెంపో సగర్వంగా నవ్వాడు. "పిట్ట గోడమీదికి చేరిన వ్యక్తి క్షణంలో డాబామీదికి ఉరుకుతాడు. నువ్వు గదిలోకెళ్ళి తిరిగి వచ్చేంత వ్యవధి అనవసరం. అంటే నువ్వు తిరిగొచ్చేసరికి మొదటి వ్యక్తి కాకుండా రెండో వ్యక్తి గోడమీద బోర్లా వున్నాడు...

"రెండో వ్యక్తి? బావ తప్ప మరెవరూ రాలేదు పైకి!" రూప అడ్డొస్తూ అంది.

"అఫ్‌కోర్స్. మొదటి వ్యక్తి చెట్టుపైకి పాకే ప్రయత్నంలో వున్న మీ బావను చూసివుంటాడు. గోడ మీంచీ, పిల్లిలా మళ్ళా కొమ్మమీదికి పాకి, అటువైపు గుబురు కొమ్మల్లోకి జారుకున్నాడు. తాగిన మైకంలో

వున్న మీ బాస చెట్టెక్కి గోడమీదికి చేరుకున్నాడు. అతను గుబురు కొమ్మల్లోంచి గుడ్లగూబలా అంతా చూస్తున్నాడు. కిటికీ ముందు నువ్వు రివాల్వర్‌తో అతనికి కనిపించివుంటావు. గురిచూసి, అతను కాల్చాడు. తూటా అందుకే నీ బాస ఎడమవైపు మారింది!"

"టెంపో గారూ, తల తిరిగిపోతోంది! ఆ మొదటి వ్యక్తి, చెట్టుమీదున్న వ్యక్తి ఎవరు? రూప కంఠం ఆశ్చర్యంగా మారింది.

"ఆ వ్యక్తే అసలు వ్యక్తి! ఆ రాత్రి వేళ, అక్కడ వెలుతురుందని నీకు చెప్పిన వ్యక్తి అతనే అయ్యుండాలి. అక్కడ వున్నవాళ్ళకి తప్ప, అక్కడ వెలుతురున్నట్టు తెలీదు!"

"టెంపో గారూ.... యూ మీన్.... ఇప్పుడు గుర్తొస్తోంది. రివాల్వర్ శబ్దం కాసేపు ప్రతిధ్వనించినట్టనిపించింది. ఆ ప్రతిధ్వని అతని రివాల్వర్ చప్పుడన్న మాట!"

"రూపా, ఇప్పటికి ఇది చాలు. తరువాత అంతా చెప్పుకుందాం. అర్జెంటు పనుంది!"

"అలాగే! టెంపోగారూ.... చాలా చాలా చాలా థాంక్స్!" అంటూ రూప రిసీవర్ని పెట్టేసింది. ఉద్రేకంతో తనచుట్టూ చూసింది. ఆఫీసు ఖాళీగా వుంది. గొంతెత్తి అరుస్తూ, గెంతులేస్తూ తను హత్య చేయలేదని లోకానికి చాటాలనిపిస్తోందామెకి.

టెలిఫోన్ మోత ఆమె ఉద్రేకానికి ఆనకట్ట వేసింది....

రిసీవర్ అందుకుని "హాలో" అంది రూప.

"రూపా, మరచాను, సాయంత్రం యింటికెళ్ళి

శుభ్రంగా తయారై ఏడుగంటలకి నన్ను కల్సుకో. అంటే సరిగ్గా ఆరున్నరకి నువ్వు బయల్దేరాలి. ఇద్దరం వెళ్ళి ఇన్‌స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్‌ని కల్సుకుందాం. అతనికి నీ స్టేట్‌మెంట్ కావాలి........" అన్నాడు సొంపో,

"అలాగే....తప్పకుండా....!" రూప ఉత్సాహంగా అంది.

6

గాలిలో తేలిపోతున్న దానిలా రూప మెట్లన్నీ ఎక్కేసింది. మరో పావుగంటలో తను బయల్దేరాలి....

తాళం తెరిచి తలుపుతోసి ముందు గదిలోకి జొరబడింది. పర్సుని టేబుల్ మీదికి విసిరింది, లోపలి గదిలోకి వేగంగా నడిచింది, ఎదురుగా గోడ అడ్డొచ్చినట్టు తటాలున ఆగింది.

కెవ్వున అరవబోతూ, బలవంతంమీద ఆపుకుంది. గోడవారగా వున్న చిన్న టేబుల్ మీద అతను కూచున్నాడు....

"వెల్‌కమ్!" అతని కంఠం కీచుగా వుంది.

మనిషిని గుర్తుపట్టలేకపోయినా, కంఠాన్ని చిటికెలో గుర్తుపట్టింది రూప. అతనే! వణుకుతున్న చేతిని వణుకుతున్న పెదవులకి అడ్డంగా పెట్టుకొని, భయాందోళనలతో చూసింది. సన్నగా వున్న అతని ఆకారం మరీ అంత పొడుగ్గా లేదు. పొడుగ్గా పెరిగిన జుట్టు చెవుల్ని కప్పేసింది.

"గుర్తుపట్టావన్న మాట! ఫరవాలేదు. మూడోసారి, నిజం చెప్పాలంటే చివరిసారి వచ్చాను!" అన్నాడతను నించుంటూ, తెల్లగా పాలిపోయిన రూప మొహంలోకి,

భయానికి పట్టిన అద్దాలా వున్న ఆమె కళ్ళల్లోకి తృప్తికరంగా చూస్తూ ముందుకి జరిగాడు.

"ఎలా....ఎలా వచ్చావ్?" అపుకోలేని ఆశ్చర్యంతో ప్రశ్నించిందామె. తన గదుల్లోకి మెట్ల దగ్గర తలుపు తప్ప వేరే లేదు. వేసిన తాళం వేసినట్టే వుంది!

అతను సగర్వంగా నవ్వాడు. "నిన్ను ఆడించే 'కీ' నా దగ్గరున్నట్టే, నీ గదితలుపు తెరిచే కీ కూడా వుంది తాళం తెరిచాను. రోడ్లో వున్న బిచ్చగాణ్ని వెంట తీసుకువచ్చాను. నా భార్యని ఆటపట్టించి, తమాషా చేయాలని వాడికి చెప్పి, బైట తాళం వేసి, కిటికీగుండా తాళంచెవి విసరమన్నాను. రూపాయినోటు చూశాక, వాడు చెప్పినట్టు చేశాడు. సో, వేసిన తాళం వేసినట్టే వుంది!"

రూప అయోమయంగా చూసింది. అతని ముఖం లోని రహస్య పోలికల కోసం ఆమె కళ్ళు వెతుకుతున్నాయి.

"కథ చాలా, చాలా దూరం సాగిందన్నమాట!" అతని కంఠం కటువుగా వుంది. అతని కళ్ళు వడగళ్ళలా వున్నాయి.

"ఏమిటి నీ అర్థం?....ఇంతకీ....నువ్వు ఎవ్వరు?" ధైర్యాన్ని చిక్కబట్టుకుంటూ రూప అడిగింది.

"నన్ను తిన్నగా చూసివుంటే, ఎప్పుడో గుర్తుపట్టగలిగేదానివి! నన్ను నువ్వు పూర్తిగా నిర్లక్ష్యం చేశావు. ఆల్ రైట్....ఏమంటాడు నీ డిటెక్టివ్ మెంటావ్?" అతని కంఠంలో ఎగతాళి ధ్వనించింది.

"ఎవరతను?" రూప అమాయకంగా అంది.

అతను పళ్ళు కొరుకుతూ చూశాడు. "అయితే, నీ

బాబను నువ్వు చంపలేదని నిరూపించబోతున్నావన్న మాట!"

రూప ఉలిక్కిపడింది. ఇతనికి ఎలా తెలుసు?

"నువ్వు చేసిందంతా, నువ్వు చేయబోయేదంతా నేను దివ్యదృష్టితో చూశాను! ఎవర్నీ కలుసుకోవద్దని హెచ్చరించాను. నిర్లక్ష్యం చేశావు. అతి తెలివి డిటెక్టివ్‌ని కల్సుకున్నావ్ రూపా, పొరపాటు చేశావ్. శిక్ష అనుభవిస్తావ్...." అంటూ అతను ఆమె దగ్గరగా కదిలాడు. మృత్యువు తొంగిచూస్తోన్న అతని కళ్ళల్లోకి ఆమె కంగారుగా చూసింది. వణుకుతూ పక్కకి గెంతి, టేబుల్ దగ్గరగా చేరింది.

"నేను... ఎవర్నీ కలుసుకోలేదు...." అప్రయత్నంగా అబద్ధమాడింది రూప.

అతను పకపక నవ్వాడు. అతని చెయ్యి పాంటు జేబులోకి వెళ్ళి, యివతలికి వచ్చింది, తళుక్కున మెరిసిన ఎర్రపిడి కత్తిని భయంతో చూసింది రూప. తను యింటికి రాకుండా వుంటే బావుండేది....వణుకుతున్న శరీరాన్ని బలవంతంగా కంట్రోలు చేసుకుంటూ మరికొంచెం వెనక్కి జరిగింది. టేబుల్ ఆమెని అడ్డుకుంది. రూప నాలుక ఎండిపోతోంది.

"ప్లీస్...."

"డిటెక్టివ్ టెంపోని కల్సుకున్నావ్. గతంలో జరిగిందంతా తవ్వించావు. నీ రివాల్వర్ తూటాతో నీ బావ చావలేదని అతను కనిపెట్టాడు. మరో వ్యక్తి వాడి చావుకి కారణమన్నాడు. ఆ వ్యక్తి నేనే అని నీతో చెప్పాడు. నీకు చాలా విషయాలు తెలిశాయి. ఆ తెలుసుకోడమే నీకు ప్రాణాంతకం అయ్యింది. నువ్వు బతి

కితే....ప్రమాదం...." అంటూ అతను కత్తిని తృప్తి కరంగా చూశాడు.

రూప ఆశ్చర్యంతో వింది. ఇన్ని విషయాలు, ఇవాళ మధ్యాహ్నం తనకి తెలిసిన విషయాలు ఇతనికెలా తెలుసు? ఏదోవిధంగా మాటల్లో దింపి అతన్ని ఏమా ర్చాలి....లేకపోతే....అతని చేతిలోని కత్తి ...

"నువ్వెవరో నాకు తెలీదు. నీమీద ఎవరికీ అను మానంలేదు. ప్లీజ్....వెళ్ళిపో....ఆ గదిలో పర్సుంది.... పట్టుకుపో...."

"లాభంలేదు. నువ్వు బుకాయించలేవు. ఇంతా తెలి శాక, నీకు అంతా తెలిసినా పోయేదేమీ లేదు! కాసేపట్లో పరలోకానికి వెళ్ళే నువ్వు ఎంత తెలుసుకున్నా ఫర్వా లేదు!" అంటూ అతను తన జుట్టుని పట్టుకున్నాడు. అతని చెయ్యి కిటాలున కదిలింది.

అతని చేతిలోకి ఊడివచ్చిన విగ్గుని రూప నివ్వెర పోతూ చూసింది. విగ్గుని పాంటుజేబులో దోపుకుంటూ ఆమెవైపు చూసి వెటకారంగా నవ్వాడతను. కాస్సేపట్లో వెడల్పాటి మీసం అతని వేళ్ళమధ్య తగులుకుని, జేబు లోకి వెళ్ళింది. రూప రెప్పలు టపటపలాడిస్తూ చూసింది. బోడిగుండు. ఆడంగి మొహం.

"కుమార్!" ఆశ్చర్యంతో అసంకల్పితంగా అరిచిం దామె. అతను విజయగర్వంతో నవ్వాడు.

"యస్! కుమార్....ఇది ఇప్పటి పేరు; ఇప్పటి రూపం. నీకోసం వేటాడుతూ వచ్చి, పేరూ, ఆకారం మార్చేసుకున్నా. అప్పటి రూపం నీకు గుర్తుకురాదు. ఎందుకంటే, అప్పుడు....అప్పుడు..నువ్వు అహంకారంతో నన్ను చీపురుపుల్లలా చూశావు. గుర్తుంచుకునే చూపు

కాదది. నిన్ను నాకు తాకట్టుపెట్టి నీ బావగాడు యాభై వేలు బాకీపడ్డాడు. అడిగితే తిరగబడ్డాడు. రూపాలేదు, రూపాయిలా లేవు చేతనైంది చేసుకొమ్మన్నాడు. ఈ నాగరాజుని మోసంచేసి యెవ్వరూ తప్పించుకోలేరు! అందుకే ఆ రోజు నీకోసం వస్తున్న నాకు నీ బావ అడ్డు తగిలాడు. ఛెట్టులో దాక్కొని కాల్చిపారేశాను! నీ అక్కా నువ్వు పడిన బాధా, వేసిన ప్లానూ చూశాను. హత్యని ఆత్మహత్యలా చిత్రించావు. నిన్ను మెచ్చుకుంటూ జారుకున్నాను.”

ఆగి తననే చూస్తున్న అతన్ని రూప ఆశ్చర్యంగా చూసింది. కుమార్ ...., నాగరాజు. ....చాలా మారింది అతని రూపం,

“జారుకున్నాను కానీ, నీ రూపం, నీ అందం నన్ను వెంటాడుతూనే వున్నాయి. నాకు దక్కని నీ సౌందర్యం, నీ ప్రేమా మరొకరికీ దక్కకూడదు! నీ అక్క మొగుడూ నీమీద కన్నేశాడు. మెల్లిగా మత్తులోకి దించి, నీ కొంప ముంచి, నీ మెడలు వొంచి నాకు ఇచ్చేస్తానన్నాడు. నాది ఎంగిలికూడు తినే ఆలోచన నాకు లేదు! వాణ్ని పైకి పంపడానికి అదికూడా ఒక కారణం!”

నాగరాజు ఆగి. రెప్పలు వేయని కళ్ళతో చూశాడు. యేదో లోకంలోంచీ మరేదో లోకంలోకి,—శూన్యంలోకి చూస్తున్నట్టున్న అతని కళ్ళు ఆమెకి వణుకు పుట్టిస్తున్నాయి.

“నీమీద కోరికలాగే, నీ జీవితంలో అడుగుపెట్టబోయే వ్యక్తిమీద ద్వేషం పెరగసాగింది నాలో. నీకోసం యెవ్వరూ ప్రస్తుతం చేతులు చాచకపోవచ్చు. రేపైనా యెవరో ఒకడు నీకోసం వస్తాడు! ఎవడికీ నువ్వు

దక్కడం నేను సహించను. అంత పిచ్చిగా నిన్ను కోరాను నేను! అయితే వాయిదాలో నిన్ను నా సొంతం చేసుకోవాలనుకున్నాను. జీవితాంతం కాక పోయినా, ఒకరోజు, ఒకసారి నిన్ను నా 'వస్తువు'గా వాడుకోవాలనుకున్నాను!" నాగరాజు రూప మొహం లోకి వెర్రిగా చూశాడు. రూప గుండె దడదడ కొట్టుకుంది.

"నో!" అప్రయత్నంగా అరిచిందామె.

అతను నిర్లక్ష్యంగా నవ్వాడు. "నా గురించి అంతా నీకు తెలిసిపోయింది. నువ్వు బతికితే నేను చస్తాను! అందుకే నా ఒరిజినల్ ప్లాన్ని మార్చేశాను. నువ్వంటే నాకు కోరికవుంది. కానీ మృత్యువుమీద ఇష్టంలేదు! డిటెక్టివ్ టెంపో సహాయం తీసుకుని, నువ్వు నాకు మృత్యువయ్యావు!"

"నువ్వు అనవసరంగా అనుమానిస్తున్నావు. జరిగిందంతా మరిచిపో. హత్య నువ్వు చేసినట్టు రుజువైనా కూడా చచ్చిపోయిన బావ తిరిగిరాడు. అంతా మరిచి పోయి, నన్ను మరిచిపోయి నీ దారిన ఎటో వెళ్ళిపో. నువ్వు లేనట్టే భావించి, నా బతుకు నేను బతుకుతాను. నీ గురించి యెవ్వరికీ చెప్పను...." రూప చకచకా ఆలోచిస్తూ అంది.

నాగరాజు వికటంగా, గర్వంగా నవ్వాడు. "నీ నాగస్వరానికి ఈ నాగుపాము బుట్టలోకి దూరదు! నన్ను కాదన్న నువ్వు ఎవడితోనూ సుఖపడకూడదు. నేను జీవించాలంటే నువ్వు మరణించాలి! నా మృత్యువుకు మరణశిక్ష విధించడానికి నిశ్చయించుకున్నాను...."

"నాగరాజూ...." రూప అర్థించింది.

అతడు కళ్ళు పెద్దవిచేస్తూ గొణిగాడు. "మొదటి సారిగా నా పేరు పలికాయి నీ పెదవులు. ఆఖరిసారి కూడా ఇదే. నిన్ను కౌగలించుకోడం నాకిష్టమే. కానీ, మృత్యువును కౌగలించుకోడం ఇష్టంలేదు. నా మృత్యువు నువ్వే!"

నాగరాజు కత్తిని వేళ్ళమధ్య బిగించి, తదేకంగా ఆమెనే చూస్తూ రెండడుగులు ముందుకి వేశాడు. రూప అసంకల్పితంగా కంపించుకుపోతూ టేబుల్‌ని తప్పుకుని వెనక్కి కదిలింది. గోడ ఆమె వీపుకి గట్టిగా తగిలింది. చెమటలు కక్కుతూ, నెత్తురుచుక్కల్లా వున్న అతని కళ్ళల్లోకి కంగారుగా చూసిందామె.

"నాగరాజా, కత్తిని కింద పడేయ్. నీ వెనక డిటెక్టివ్ టెంపో వున్నారు!" రూప ధైర్యంగా అంది.

నాగరాజు ఆమె కళ్ళల్లోకి చూశాడు. "నేను తల వెనక్కి తిప్పను. చాలా సినిమాల్లో ఈ ట్రిక్ చూశాను!" కత్తి వున్న చేతిని కొంచెం ఎడంగా జరిపి, కొద్దిగా ముందుకి వంగాడతను. అతని ఎడమచెయ్యి కూడా దూరంగా సాగింది. గుక్కపట్టుకుంటూ కబడీ ఆడుతున్న వ్యక్తిలా వున్నాడతను.

రూప గుండె రెపరెపలాడుతోంది. పెదవులు వణుకుతున్నాయి. ముందు కత్తి, వెనకగోడ! తనేం చేయాలి? ఏం చేయాలి? వేటగాడి కత్తికింద తగుల్కొన్న జింకలా ఆమె లోపల్లోపలే విలవిల్లాడిపోసాగింది. తటాలున ఆమె కళ్ళు మెరిశాయి. కలా? నిజమా?

నాగరాజు వెనక. గుమ్మంలో ప్రత్యక్షమైన డిటెక్టివ్ టెంపోనీ యూనిఫామ్‌లో వున్న వ్యక్తినీ ఆశ్చర్యంగా చూసిందామె. కళ్ళని వాళ్ళమీంచీ మార్చాలి. వాడు

చూస్తే, తనమీదికి మూకేస్తాడు! చూపుల్ని సమ్మోహింపజేసే నాగరాజువైపు యమప్రయత్నంలో తిప్పింది రూప.

నాగరాజు వెకిలిగా నవ్వాడు. "నీ చూపులూ, నీ నటనా నన్ను యేమార్చలేవు!" అంటూ అతను కొంచెం ముందుకి కదిలాడు. గోడకి పాకుతున్న బల్లిలా రూప అలాగే పక్కకి జరగసాగింది. పళ్ళు కొరుకుతూ నాగరాజు ముందుకి దూకాడు. అతని చేతిలోని కత్తి మెరుపులా కదిలింది.

రూప తటాలున పడిపోవకి, టేబుల్ దగ్గరగా కదిలింది. అంగళం దూరంలో గడ్డం కిందుగా కత్తి దూసుకెళ్ళింది. నాగరాజు ఉక్రోషంలో యేదో చప్పుడు చేశాడు. అతని చెయ్యి మళ్ళీ పైకి లేచింది. రూప కళ్ళు మూరిశాయి.

డిటెక్టివ్ టెంపో చెయ్యి కత్తిలా నాగరాజు ముంజేతిమీద ఫట్‌మంటూ వాలింది. అతని చేతిలోని కత్తి ఎగిరి దూరంగా పడింది.

ఊహించని సంఘటనతో ఉలిక్కిపడి నాగరాజు తటాలున వెనక్కి తిరిగాడు. టెంపో పిడికిలి సుత్తిలా అతని మొహంమీద వాలింది. టేబుల్‌మీద విసురుగా పడిపోయాడు నాగరాజు. ఇన్స్పెక్టర్ చేతిలోని రివాల్వర్ అతని డొక్కలో గూటంలా గుచ్చుకుంది.

"కదిలితే శవమై అయిపోతావ్, స్కౌండ్రల్!" పృథ్వీరావ్ కంఠం ఖంగుమంది. నాగరాజు కళ్ళు నెత్తురు వర్షించేలా వున్నాయి.

రూప నిర్వారపాటునుండి కోలుకుని, డిటెక్టివ్

టెంపో వైపు గాలిలా దూసుకొచ్చింది. రెండు చేతుల్తో అతన్ని వాటేసుకుని పసిపిల్లలా వెక్కి వెక్కి ఏడవ సాగింది.

ఆమె వీపుమీద చేతినివేసి టెంపో ఇన్స్పెక్టర్ వైపు చిరునవ్వుతో చూశాడు. పృధ్వీరావ్ జేబులోంచీ బేడీలు తీశాడు.

7

“మిస్టర్ టెంపో, సరిగ్గా సమయానికి దేవుడిలా వచ్చారు. లేకపోతే....ఆ రాక్షసుడు....” రూప ఆగి, టెంపో వైపు విడ్డూరంగా చూసింది.

“నన్ను ఇక్కడికి ఏడింటికి రమ్మన్నారు. నా గదికి మీరు ఎలా రాగలిగారో అర్థంకావడంలేదు!”

“నేనుకూడా అదే ఆలోచిస్తున్నా!” ఇన్స్పెక్టర్ పృధ్వీరావ్ నవ్వుతూ అన్నాడు. “ఉన్నట్టుండి నువ్వు బయల్దేరేసరికి, నాకు ఏమీ తోచలేదు!”

డిటెక్టివ్ టెంపో చిరునవ్వుతో రూపని చూశాడు. “మధ్యాహ్నం నీకు ఫోన్ చేశాను. చివరన్న నువ్వు రిసీవర్ని పెట్టేశావు. నేను రిసీవర్ పడేసేలోగా మరోసారి చిన్నగా చప్పుడైంది. ఎక్స్టెన్షన్ని పట్టేసినప్పుడు అయ్యే చప్పుడు. మన సంభాషణని, మనిద్దరం కాకుండా మూడో వ్యక్తి యెవరో విన్నారు! అందుకే, ఆ వ్యక్తిని బోల్తా కొట్టించడానికే మళ్ళీ ఫోన్ చేశాను. ఆరున్నరకి నీ గదినుండీ బయల్దేరి క్రైమ్ బ్రాంచికి రమ్మన్నాను. నా అనుమానం నిజమైతే, ఆరున్నరలోగా అతను నిన్ను అటకాయిస్తాడనుకున్నాను. అందుకే ఇన్స్పెక్టర్ని తీసుకుని నీ గదికి వచ్చేశాను. కుమార్ నాగరాజుగా తన నిజరూపాన్ని నీకు చూపించినప్పటికే మేం ముందు

గదిలో వున్నాం!"

"మై గాడ్!" రూప ఆశ్చర్యంతో అంది.

" 'అయితే, డిటెక్టివ్ టెంపో నీ వెనక వున్నారు!' అని నువ్వు వాడితో అన్నప్పుడు ఇద్దరం ఆశ్చర్య పోయాం! తెలీకపోయినా నిజం చెప్పావు!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

"టెలిఫోన్ డిస్కనెక్ట్ శబ్దం మీ చెవికి సోకకుండా వుంటే, నేను ఇప్పటికి శవంగా మారి వుండేదాన్ని!" రూప వణికే కంఠంతో అంది.

సిగరెట్ ముట్టించి టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు. "అలా జరిగివుండదు. ఎందుకంటే మొదట నువ్వు నన్ను కలుసుకున్నప్పట్నుంచీ మీ ఆఫీసులో వ్యక్తే ఎవడో నీతో బ్లాక్ మెయిలాట ఆడుతున్నాడని నాకు అర్థ మైంది...."

"వాట్! నాకే ఆ అనుమానం రాలేదు! ఎలా అను మానించారు?" రూప కళ్ళింత చేస్తూ అడిగింది.

"నీ కథనం ప్రకారం బ్లాక్ మెయిలర్ నిన్ను కల్సు కున్న రోజే నీ జీతం వందరూపాయలు పెరిగింది. అవునా?" డిటెక్టివ్ టెంపో ప్రశ్నించాడు.

"ఔను. ఆ రోజే జీతంకూడా ఇచ్చారు. తొమ్మిది వందలు...." రూప జవాబిచ్చింది.

"ఆ రాత్రి నిన్ను కల్సుకున్న బ్లాక్ మెయిలర్ తొమ్మిదివందల్లో సగం నాలుగువందలయాభై తీసుకుం టున్నట్టు నీతో అన్నాడు...."

"కరెక్ట్....అయితే...." రూప అడ్డు తగిలింది.

"రూపా, నీ జీతం పెరిగినట్టు ఎవరెవరికి తెలుసు?" టెంపో ప్రశ్నించాడు.

"ప్రొప్రయిటర్ కీ నాకు. నాలుగైదు నెలలు క్రితం ఇంక్రీజ్ గురించి ఎవ్వరికీ చెప్పొద్దన్నాడాయన. నేను యెవ్వరికీ చెప్పలేదు ..."

"అయినా, ఆ సంగతి అతనికి తెలిసింది. నీ జీతం తొమ్మిదివందలు అని నీ ఆఫీసులోని వాళ్ళకే తెలియాలి. బైటివాళ్ళకి అదీ రోజు తెలీడం అసంభవం! పైగా పర్సుని నువ్వు జాకెట్లో దాచుకుంటావని అందరికీ తెలీదు!" డిటెక్టివ్ టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

రూప నిర్విరపోతూ చూసింది. "టెంపోగారూ, ఆమాత్రం ఆలోచన కూడా నాకు తట్టలేదు! పైగా కమాల్ని బోడిగుండుతో—రోజూ చూస్తున్నా కూడా నాకు అనుమానం రాలేదు. చాలా వినయంగా వుండే వాడు!"

"నీకోసం వెతుకుతూ అతను ఈ ఊరు చేరాడు. నీ కథంతా తెలుసుకున్నాడు. నీ ఆఫీసులో నే ఉద్యోగం సంపాదించాడు...."

"ఆ ఉద్యోగం ఎలా సంపాదించాడో అర్థంకాకుండా వుంది...." అంది రూప.

"నాగరాజు గుంటనక్క. అతనొచ్చేసరికి నీ ఆఫీసులో పని చేస్తున్న రాజుని కల్సుకున్నాడు. అతన్ని మంచి చేసుకున్నాడు. తను అప్పటికే మరోచోట నౌకరీ సంపాయించాడు. ఆ యజమాని దగ్గరకు రాజుని తీసికెళ్ళాడు. తనకి బ్లడ్ కాన్సర్ వుందని డాక్టర్లన్నాడనీ, తన బావ మరిదిని తన స్థానంలో వుంచుకొమ్మనీ ప్రాధేయపడ్డాడు. రాజుకి వెయ్యి రూపాయలిచ్చాడు.

తనకి బ్లడ్ కాన్సర్ తగులుకున్నట్టు రాజు మీ ప్రొప్రయిటర్ తో నాటకం ఆడాడు. తన బావమరిది

కుమార్ని తన నౌకరీలో వుంచుకొమ్మన్నాడు! ఈ డ్రామాతో నాగరాజు కుమార్ గా మీ ఆఫీసులో చేరాడు. నాగరాజు చచ్చిపోయాడని ఖాయంగా నమ్మి వున్న సీత, బాగా సన్నబడిన, గుండు గీయించుకున్న కుమార్ని పోల్చుకునే అవకాశం లేకపోయింది!" డిటెక్టివ్ టెంపో వివరించాడు.

"గుడ్ గాడ్! టెంపో గారూ....ఇదంతా మీ కెలా తెలుసు?"

"మన ఇన్స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్ నాగరాజు చేత అర గంటలో ఆటోబయాగ్రఫీ రాయించాడు!" టెంపో నవ్వాడు. పృథ్వీరావ్ తృప్తికరంగా శృతి కలిపాడు.

"టెంపో, రూప తన బావని హత్య చేయలేదన్న అనుమానం నీకెలా కలిగింది? వేషమూ, బుల్లెట్.... అదంతా ఎలా ఊహించావు?" ఇన్స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్ ప్రశ్నించాడు.

డిటెక్టివ్ టెంపో నవ్వాడు. "ఒకటి: రూప హత్య చేశానంటోంది. ఆత్మహత్యగా దిద్దానంటోంది. బ్లాక్ మెయిలర్ కి ఆమె హత్య చేసిందని తెలుసు. రూప దాచి పెట్టినా అసలు సంగతిని మనం చట్టం నుంచీ దాచకూడదు. రూప నా క్లయింట్ కావొచ్చు. బ్లాక్ మెయిలర్ చేతిలో క్షణక్షణం చావడం కంటే చట్టం యిచ్చే శిక్షని అనుభవించడం మంచిది. అంచేత, ఆ కేసు గురించి పూర్తి వివరాలు సేకరించే ఉద్దేశంతో నీ సహాయం అడిగాను.

"రెండు: ఆ సమయంలో అక్కడ వెలుతురున్నట్టు రూప పోలీసులకి యెవరికీ చెప్పలేదు. అయితే అక్కడ వెలుతురున్నట్టు నాగరాజుకి యెలా తెలిసింది? అతను

అక్కడే వున్నాడు గనుక! ప్రత్యక్షంగా అక్కడున్న వ్యక్తి, రూప హత్య చేసిందని బుకాయిస్తున్న వ్యక్తి పోలీసులకి ఎందుకు చెప్పలేదు?"

"ఎందుకు?" రూప ప్రశ్నించింది.

"చెప్తే అతను ఇరుక్కుంటాడు. అతను అంత రాత్రి వేళ అక్కడ యెందుకున్నాడని పోలీసులు ప్రశ్నిస్తారు! పోలీసులం తీగ లాగితే, నేరస్థుని డొంక అంతా కదులుంది!"

"కరెక్ట్!" పృథ్వీరావ్ ఉషారుగా అన్నాడు.

"టెంపోగారూ.... మీకు నే నెంతో ఋణపడి వున్నాను. అతని ద్వేషం తలచుకుంటూంటే గుండె యింకా దడదడ లాడుతుంది!" అంది రూప.

డిటెక్టివ్ టెంపో ఆమెని తదేకంగా చూశాడు. "రూపా. నాగరాజు ద్వేషం ఒక విధంగా నీ గిల్టీ కాన్షస్‌ని పోగొట్టింది. అతను పాములా పెంచుకున్న ద్వేషం, నిన్ను అన్వేషిస్తూ అతన్ని యిక్కడికి లాక్కొచ్చింది. చివరికి ఆ ద్వేషం అతని చేత గోతాన్ని తవ్వించింది. ఆ ద్వేషం అతన్నే శిక్షించింది!"

"వెల్ సెడ్!" అన్నాడు పృథ్వీరావ్. డిటెక్టివ్ టెంపో లేచాడు.

"టెంపోగారూ, మీ ఫీజు?...." రూప మెల్లిగా అంది.

"నీ జీతం తక్కువగా! నేను కూడా వాయిదాల పద్ధతిలో వసూలు చేసుకుంటాను!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్ పగలబడి నవ్వాడు. రూప చెమ్మగిల్లిన కళ్ళతో టెంపోని చూసింది, తటాలున లేచి

దగ్గరగా జరిగింది. ఒక్క ఉదుటున టెంపో తలని రెండు చేతుల్లో పట్టుకుని కిందికి వంచి, అతని చెంపమీద ముద్దెట్టేసింది.

టెంపో ఆశ్చర్యంతో ఆమె మొహంలోకి చూశాడు. రూప కళ్ళు తడిగా మెరుస్తున్నాయి.

"రూపా, పొరపాటు చేశావ్. ఇన్‌స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్ నా కంటే ఎక్కువ శ్రమపడ్డాడు. అతని రెండు బుగ్గలమీదా నువ్వు ముద్దెట్టుకోవాల్సి వస్తుంది!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

ఇద్దర్నీ అర్థం కానట్టు చూస్తున్న పృథ్వీరావ్ పకపక నవ్వుతూ వుండిపోయాడు.

—: అయిపోయింది :—